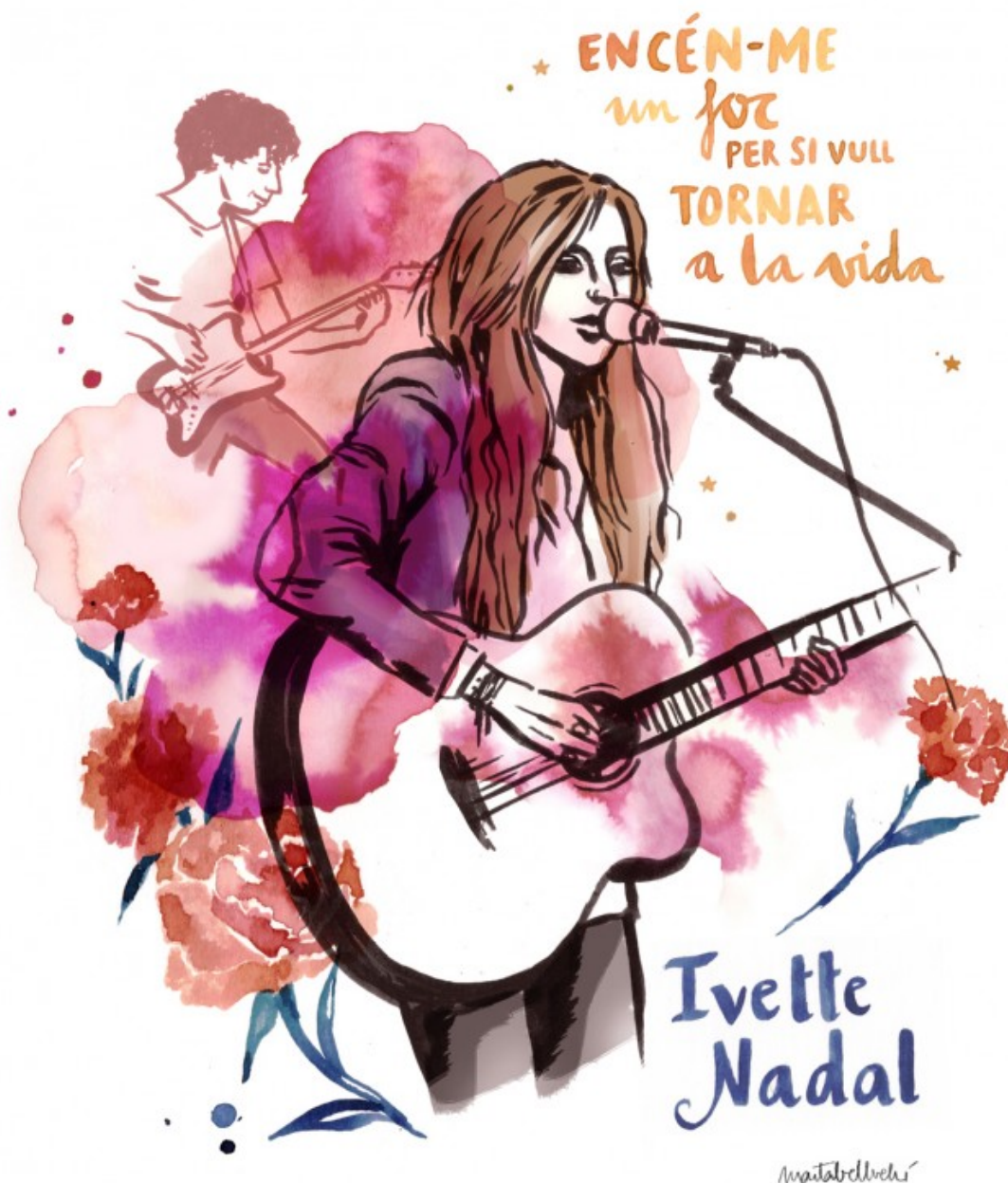

Sabré trobar-t'hi al meu retorn?

Si Ivette Nadal és valenta és perquè ha plantat cara a un monstre immens

Il·lustració: **Marta Bellvehí**

"Aquest disc ha nascut de la necessitat de tornar a viure després d'haver mort una mica". Ho confessa només començar el concert a la seva ciutat, Granollers, a la Sala Nau B1 (<https://www.facebook.com/naub1rocaumbert/?fref=ts>). Hi arribo amb la il·lustradora Marta Bellvehí (<https://www.facebook.com/martabellvehiillustration/?fref=ts>) i sabent, d'entrada, amb quina delicadesa i convicció ha dit prou a les urpes que no la deixaven menjar. Sabent que rere cada cançó hi ha una batalla llarga i feixuga, i que en cadascuna ha buscat l'oportunitat urgent de tornar a viure. De tornar a ser.

Perdona'm si és que pots

"A tu que t'agrada com somric, sempre m'ho has ofert tot". Al davant té un faristol. Entre els braços, la guitarra. Però ara ben bé podria estar de genolls amb les mans juntes. Perquè aquesta súplica la dirigeix mirant algú del públic. "Perdona'm si és que pots i vols perdonar-me. A tu et vaig trencar el cor mentre jo perdia el nord". Aquest algú sap com són d'asfixiants els barrots de la presó. I som còmplices d'una batalla compartida amb la dona que la va dur al món.

Un clavell per a tu

"Hem guanyat una guerra i en podem guanyar moltes més". Ho diu amb l'orgull de qui alça la pròpia bandera. Agafa un ram de clavells, baixa i en reparteix un a cada vida que ha estat malmesa, però cosida i recuperada. Cada flor és el testimoni de lluites anònimes, aquelles que es porten a dins. I una forma de recordar que no són només nostres. És més, que si no fossin una mica de tots, seria massa difícil guanyar-les.

Sabré trobar-t'hi al meu retorn?

"Si véns, amor, i jo no hi sóc,/ sobre els fogons, hi trobaràs/ les restes d'un silenci mal cuinat". Fa l'ullet a qui ja no hi és, Francesc Garriga (<http://www.catorze.cat/noticia/3479/si/amor/jo/no/soc>). Els seus versos van formar part del disc *Mestres i amics*. Parlant de proximitat arriba qui també li ha fet costat, Manolo García. Amb ell i amb la banda que avui l'acompanya, formada per Roger Pistola, Roger Santaeugènia, Lluís Riera i Santi Carcasona, repeteixen una vegada i una altra: "No saps el mal que em fas quan em vas creixent".

Encén-me un foc per si vull tornar a la vida

L'anorèxia li va robar l'ànima (<http://www.catorze.cat/noticia/2259/ivette/nadal/anorexia/et/deixa/sense/anima>). Per això ara la protegeix amb totes les forces del món. I li dedica cançons, perquè si podem dir que Ivette Nadal (<http://www.ivettenadal.com/>) és valenta és perquè ha mirat els ulls d'un monstre immens. Li ha plantat cara, encara que fos tremolant. No s'ha trencat, encara que estigués a punt de fer-ho. Aplaudeixo com de tanta fragilitat, del fons del fons ha pogut néixer i guanyar la fortalesa.

Tant que t'esperava

Puja a l'escenari el seu fill de set anys. Hi ha un silenci absolut. Cinc segons, sis, deu. Agafa el micro amb els seus dits petits. "Vés-hi volant, fes-ho només per tu. Torna, torna ara, mare". Sí, ja és aquí.

Text: Gemma Ventura Farré

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=etYpTvueHPs>